

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344082256/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

»Du er et Tossehoved, lille Søster, som kun tænker paa Letsindighed, og som aldrig lærer noget ordenligt. For det første har du jo kysset Prinsen (hvad har du vel for det?). Og for det andet er du sovet fra din Pligt. Du ved, jeg har aldrig kunnet fordrage det Syvsoveri ... Har Prinsen Guldet med?»

»Hele to Poser fulde,« smilte den unge Søster. »Hvorfor skænder du paa mig? Jeg bringer ham jo til dig, som jeg lovede at gøre, hvis det andet skulde slaa fejl ... Saa prøv du din Lykke!«

»Søster, lille Søster, læg da Mærke til mine Ord og forsøg denne Gang at handle fornuftigere. Hvis du kan hjælpe mig med at faa Halsen drejet om paa denne fremmede, til hvem jeg har solgt dig, og som du bringer mig tilbage baade købt og solgt, da vil du faa en evig Berømmelse som en Judith fra Montmartre. Se, hvor hans Øjne lyser paa dig. Da jeg i Aftes bad ham blive her hos dig og nærved mig og fik Afslag, tænkte jeg: vi venter lidt; naar Familiens Vin først er steget ham til Hovedet, drikker han Bærmen med. Og da – naar han efter Familiens Raket tager ogsaa dens Lea – er hans Time visselig slaaet. Søster, lille Søster, nu ingen Sentimentalitet. Se jeg vil opofre mig, for at vor Slægt kan vinde denne rige Englænders Guld. Naar han, saaledes overlistet, sover dybt og drømmer, at han er en Hane, der har to Høns i Kurven, da holder du blidt begge hans Hænder, som han i Nat holdt dine, og jeg træder til og skærer Halsen over paa ham. Er det aftalt?»

Da rejste den unge Søster sig med en vis Kulde og svarede:

»Ja kan du faa ham til alt det, du der siger, skal jeg ogsaa staa dig bi!«
Imidlertid sang Selskabet paa det sidste Vers:

Og til vor Opbyggelse
kommer der en Monacus
udi Kodets Frøstelse
stærk som Sankt Antonius,
Gaa ud og se, om de kommer, Hans!
Gaa dog og se, om de kommer!

Hvorefter man tog Afsked og lod Søsteren og de nygifte alene tilbage.

Nu er der at fortælle, hvorledes den ældre Søster opofrede sig for Familiens Skyld, bragte Prinsen mere Vin at drikke og satte sig tæt hen